

Mete Ergin (28 Mart 1934 - 5 Ekim 2015)

Çevirmen. Robert Kolej mezunudur. Bir süre Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Filolojisi bölümünde eğitim gördü. Jack London, Ernest Hemingway, Bertrand Russell, Bernard Shaw, Erskine Caldwell, O'Henry gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı. Mete Ergin'in Gani Yener'le birlikte Türkçeye kazandırdığı *Durgun Don* (Mihail Şolohov, 4 cilt) adlı nehir roman da Yordam Edebiyat tarafından yayımlanmıştır.

Mete Ergin'in İngilizceden çevirdiği *Vahşetin Çağrısı* (*The Call of the Wild*), ilk olarak 1996 yılında Engin Yayıncılık tarafından yayımlanmıştır.

Yordam Edebiyat'ta
JACK LONDON YAPITLARI

Mete Ergin'in Türkçesiyle

Kurt Dölü

(öyküler, 1900)



Atalarının Tanrısı

(öyküler, 1901)



İstiridye Korsanları

(roman, 1902)



Vahşetin Çağrısı

(roman, 1903)



Oyun

(roman, 1905)



Beyaz Diş

(roman, 1905)



Haytalarla Çolpalar

(öyküler, 1907)



Martin Eden

(roman, 1909)



Yanan Gün

(roman, 1910)



John Barleycorn (Alkollü Anılar)

(roman, 1913)

JACK LONDON

VAHŞETİN ÇAĞRISI



ROMAN



TÜRKÇESİ
METE ERGİN



yordam
edebiyat

Yordam Edebiyat: 57 • **Vahşetin Çağrısı** • Jack London
ISBN 978-605-172-323-5 • *Türkçesi*: Mete Ergin
Düzeltilme: Didem Gerçek • *Kapak ve İç Tasarım*: Savaş Çekiç
Birinci Basım: Mart 2019 • *İkinci Basım*: Mayıs 2020
© Yordam Kitap, 2016

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat
www.instagram.com/yordamkitap

Baskı: **İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri** (Sertifika No: 44066)
Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8
Yenibosna / Bahçelievler - İstanbul
Tel: 0212 496 11 11



VAHŒETİN ÇAĞRISI



ROMAN



İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm	
İLKELLİĞE GEÇİŞ	17
İkinci Bölüm	
SOPA VE DIŞ YASASI	30
Üçüncü Bölüm	
UYANAN CANAVAR	42
Dördüncü Bölüm	
LİDERLİK KAZANILINCA	61
Beşinci Bölüm	
KOŞUM ALTINDAKİ ÇİLE	72
Altıncı Bölüm	
İNSAN SEVGİSİ UĞRUNA	90
Yedinci Bölüm	
ÇAĞRI DUYULUYOR	108

JACK LONDON

YAZAR, SERÜVENCİ, SOSYALİST



Yeşim Dinçer



Jack London'ın bugün hayranlıkla okuduğumuz romanları ve kısa öyküleri, hareketli geçen yaşamından güçlü izler taşır. Geçimini sağlamak için çocukluğundan itibaren verdiği mücadele, kendi kendini eğitmek üzere kitaplara dört elle sarılması, sahip olduğu keskin gözlem yeteneği, onunla aynı kuşaktan bir başka realist yazarın, Gorki'nin yaşamıyla karşılaştırılabilir ancak.

Jack London 12 Ocak 1876'da, talihsiz koşullarda dünyaya gelmiştir. Biyolojik babasının, hamile kalan annesi Flora'yı terk ettiği; ümitsizliğe kapılan kadının intihara kalkıştığı ve ruhsal dengesinin sarsıldığı söylenmektedir. John Griffith Chaney adı verilen bebek, siyahi bir süt anneye emanet edilir. Flora doğumdan bir yıl kadar sonra yeniden evlenir ve oğlunu, eşinin önceki evliliğinden olma iki kız çocuğuyla birlikte büyütür. Jack London soyadını aldığı üvey babası John London'ı hayatı boyunca "baba", üvey kardeşlerini de "kız kardeş" olarak benimsemiş, hem onlarla hem de çok sevdiği süt annesiyle kurduğu aile bağını korumuştur.

Yazarın çocukluğunun ve ilk gençliğinin ne denli büyük bir yoksulluk içinde geçtiğini kayda alan biyografi yazarları, bu durumun nesnel sebepleri üzerinde durmazlar genellikle. Jack London'ın dünyaya gelişi, kapitalizmin ilk büyük krizini yaşadığı ve tarihe Uzun Bunalım (1873-1896) adıyla geçen döneme denk düşer. ABD bankalarının iflasıyla tetiklenen kriz, demiryolu şirketlerinin ve işletmelerin batmasıyla yıkıcı bir hal almıştır. 1876'ya gelindiğinde

her yedi Amerikalıdan biri işsizdir. Birçok yorumcuya göre bunalım, Birinci Dünya Savaşı'na neden olacak kadar uzun sürmüştür.

London ailesi bunalım yıllarını, California eyaletinin çeşitli şehirlerinde, çiftçilikten ev pansiyonculuğuna dek türlü işler deneyerek ama hiçbirinde dikiş tutturamadan geçirir. Jack London on yaşında sokaklarda gazete satarak çalışmaya başlar; Flora da öğrenci bulabildiği sürece piyano dersleri vermektedir. Yazar çocukken yaşadığı mahrumiyeti, üne kavuştuktan sonra kaleme aldığı otobiyografisinde şöyle anlatır:

Ben dünyaya yoksul gelmişim. Yaşamım yoksulluk içinde geçmişti. Zaman zaman aç kaldığım olmuştu. Bütün yaşamımca ne bir oyuncuğım olmuştu ne de başka çocuklar gibi oyun oynamıştım. Bütün anılarımda yoksulluğun acısı vardı. Bu yoksulluk acısını sürekli çekmişim. Bir dükkândan para verilerek satın alınmış ilk fanilamı sekiz yaşındayken giymiştim. Altı üstü ufacak bir fanilaydı işte. O kirlendiği zaman, yıkanınca kadar yine evde yapılmış çirkin fanilalara kalırdım. Dükkândan alınma o fanilam bana öyle gurur veriyordu ki, bir süre üstüme ondan başka bir şey giymek için diretmişim; (...) sonunda annem, bütün dünya görsün diye üstümde sadece dükkândan alınma o fanilayla dolaşmama izin vermişti. (*John Barleycorn*)

Jack London, formel eğitimini ancak sekizinci sınıfa dek sürdürebilir. Buna rağmen şehir kütüphanesine girmenin bir yolunu bulmuştur. Tarih ve serüven kitaplarına, kara ve deniz yolculuklarına özellikle meraklıdır. “*Deli gibi, kendimi harap edercesine okuyordum*” diye anlatır o dönemi. Bir yandan da denize açılma; tekdüze, sıradan yaşantısından kurtulma hayalleri kurmaktadır. On dört yaşına girdiğinde ufak bir yelkenli edinir ve San Francisco Körfezinin Oakland halicinde turlar atarak denizciliği öğrenmeye başlar. On beşindeyse, günde on iki saat işçilik yaptığı konserve fabrikasının ağır çalışma koşullarından bezerek “istiridye korsanı” olmaya karar verir.

San Francisco körfezinde kültürel olarak yetiştirilen istiridye yatakları, Jack London'ın dünyaya geldiği şehrin önemli bir besin ve gelir kaynağıdır o yıllarda. Gecenin karanlığından yararlanan

“korsanlar”, ticari bölgeye tekneyle süzülerek kaçak istiridye toplarlar. Yapılan iş, adından da anlaşılacağı gibi yasa dışıdır. Jack London, süt annesinden aldığı borçla bir tekne satın alır ve konserve fabrikasındaki öldürücü çalışmadan kaçıp, kitaplarda okuduğu serüvenleri yaşamak üzere korsanların arasına katılır. Umduğu parayı kazanamaz ama cesareti ve cömertliğiyle “İstiridye Korsanlarının Prensi” olarak nam salar. Yaşadıkları, ileride yazacağı gençlik romanı *İstiridye Korsanları*’na esin kaynağı olacaktır.

Jack London 1893 yılında, on yedi yaşını bitirir bitirmez Japonya’ya kadar uzanacak olan bir gemiye kaydolur. Japonya’nın kuzey kıyılarından Bering Denizine kadar uzanan bölgede, Kanada ve Birleşik Amerika avcı filoları ayıbalığı sürülerini yağmalamaktadır. Dönüşte, artık bir baltaya sap olmanın vakti geldiğini söyleyen annesini dinleyerek günde on saatten, saat başına on sent ücretle bir kenevir fabrikasında işe girer. Söz verilen ücret zammı yapılmayınca istifa eder ve elektrikçi olma ümidiyle Oakland tramvay işletmesine başvurur. Ancak kendisine verilen görev, ateşçiye kömür taşımak gibi fiziksel dayanıklılık gerektiren vasıfsız bir iştir; üstelik, her biri ayda kırk dolar alan iki adamın işini tek başına ve ayda sadece otuz dolara yapmaktadır. “*Kaç sefer kömürlerin üstüne, kimsenin beni göremeyeceği bir yere oturup öfkemden, hırsımdan, yorgunluktan ve umutsuzluktan ağladım*” diye anlatır o günlerini. Neredeyse sakatlanacakken birlikte çalıştığı ateşçinin, gerçeği, yani nasıl bir sömürüye maruz kaldığını fışıldamasıyla bu işten de ayrılır.

Tarihe “1893 paniği” olarak geçen yeni bir mali kriz, iş bulma imkânlarını iyice daraltmıştır. Demiryollarının inşası için hesapsızca verilen krediler, bankaların art arda batmasıyla sonuçlanır. Jack London, ABD’yi bir baştan öbür başa dolaşmak üzere uzun bir yolculuğa çıkar. Elbette beş parasızdır ve kullandığı başlıca taşıt, kaçak olarak bindiği posta trenleridir. İş bulduğunda çalışarak, bulamadığında kapıları çalıp yiyecek dilenerek, ahırlarda ya da parklarda geceleyerek sürdürür yolculuğunu. Yük vagonları, sokaklar, cezaevleri, kendisi gibi “ipsiz”lerle doludur. Evsizleri

bir asayiş sorunu olarak gören yasalar yüzünden hapse düşer ve mahkûmların zorla çalıştırıldığı Erie İl Cezaevinde otuz gün kalır.

Evine döndüğünde yarım kalan öğrenimini tamamlamak üzere Oakland Lisesine girer; kas gücünün değil, kafa gücünün para ettiği sonucuna varmıştır. Okul harcamalarını karşılamak için yine çalışıyordu. Lisede bir yıl okuduktan sonra, kestirmeden üniversiteye gitmeye karar verir. Üç ay boyunca günde on dokuz saat çalışarak hazırlandığı giriş sınavını kazanır ve California (Berkeley) Üniversitesine kabul edilir. Ancak ilk yarı yılını tamamladıktan sonra okula devam etmez. Hem para sıkıntısı çekmektedir hem de üniversite ona istediklerini verememiştir.

ABD’de gelişen yeni teknolojiler sayesinde, baskı maliyetleri düşen dergi yayıncılığı yükselmiştir. Geniş bir kitleye yönelik popüler dergilerin sayısı ve tirajında patlama yaşanır; kısa öykü türü için de güçlü bir pazar doğar. Yazarlara hatırı sayılır telifler ödendiğini öğrenen Jack London, *“canla başla, yaratıcı bir tutkuyla”* yazmaya koyulur. Bazen düzenli olarak günlerce üst üste günde on dört saat yazdığı oluyordu: *“Binbir zorlukla satın aldığım okul kitaplarımı gülünç paralar karşılığında kitapçılara sattım. Bulabildiğim yerlerden ufak tefek borç paralar aldım ve azalan gücüyle birlikte kazancı da düşen babamın sırtına, bir de kendi geçim derdimi yükledim”* diye anlatır ilk yazarlık çabalarını. Bu dönem fazla uzun sürmez. Yazılarını gönderdiği dergilerden olumlu bir yanıt alamayınca bir buharlı çamaşırhanede işe girip çalışmaya başlar.

O sıralarda ABD’de tarihin en büyük “altına hücum” dalgalarından biri yaşanmaktadır. Kanada’nın Yukon bölgesinde, Klondike ile Yukon nehirlerinin kavuştuğu yerde yeni bir altın yatağı keşfedilmiştir. Haberi alan yüz bin civarında Amerikalı, zengin olma ümidiyle yollara düşer. Jack London da, kız kardeşiyle kocasının, parası ileride ödenmek üzere kendisine sağladıkları malzemeyle Klondike’a gider. Kış mevsiminin çok çetin geçtiği, nehirlerin donduğu bölgede, her türlü araç gereç ve yaşamsal gıda güçlükle tedarik edilmektedir. London, sırtında altmış kiloluk yükü, en berbat

yollarda, günde kırk kilometre kat ettiğini; birlikte yük taşıdığı Kızılderilileri bile yaya bıraktığını anlatacağı ilerde. Fiziksel gücüyle gurur duymaktadır. Ne var ki iskorbüt hastalığına yakalanıp bir yıl sonra evine döner. Hastalığına, muhtemelen yeterli sebze ya da meyve yiyememekten kaynaklı vitamin eksikliği yol açmıştır.

Jack London, Klondike'tan eli boş döner. Fakat bu süreçte dinlediği ya da bizzat tanık olduğu hikâyeler, tanıştığı kişiler, gözlemlediği doğa-insan ilişkisi ve hatta hayvan davranışları, daha sonra yazacağı *Vahşetin Çağırısı*, *Beyaz Diş* gibi muhteşem romanlara, çok sayıda kısa öyküye kaynaklık edecektir. Evden uzaktayken babası ölmüştür ve bütün aile artık onun eline bakmaktadır. Postacı olabilmek için açılan memurluk sınavına girer; ilk sınavı da verir.

Kadro açılmasını beklerken gazetelere yazılar, dergilere de kısa öyküler gönderir. Gazete editörlerinden yanıt alamasa da basılan öykülerinden ufak paralar kazanmaya başlamıştır. Postaneden işe girmesi için çağrı tam da bu sırada gelir. Oakland postane müdürü ile yaptığı ve durumunu açık yüreklilikle anlattığı görüşme, hayatının dönüm noktasıdır belki de... Yazarlıktan para kazanma şansını açılmış gibi gözükse de başarısı kesinlik kazanmamıştır henüz. Müdürdürden kendisini şimdilik atlamasını, bir sonraki adayı işe almasını, bundan sonra ilk yer açıldığında haber vermesini rica eder. Adamın kabalığı ve anlayışsızlığı karşısında tepesi atarak işi reddeder.

Gemilerimi yaktıktan sonra balıklama yazı işine daldım –diye anlatmaktadır.– Her şeyde, her işte öteden beri aşırıya kaçan bir insanımdır. Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar hep yazılarımla uğraşıyordum: yazıyor, daktilo ediyor, gramer çalışıyor, bütün yazı biçimlerini, başarı kazanmış yazarların nasıl başarıya ulaştıklarını anlamak için onların yazılarını inceliyordum. Yirmi dört saatte beş saatlik uykuyla yetinip, geri kalan on dokuz saatin hemen hemen tümünü çalışmaya ayırıyordum. (*John Barleycorn*).

Jack London'ın yazar olma özlemini ve çabasını en güzel dile getirdiği romanı, *Martin Eden*'dir: Martin Eden, bir yanılla Jack

London'ın ta kendisidir: Yoksulluk nedeniyle eğitimi yarım kalan, bilgi açığını tükенmek bilmeyen bir azimle kitap okuyarak telafi eden, sahip olduğu tek takım elbiseyi rehin vererek geçinmeye çalışan, bakkal veresiyeyi kestiğinde aç kalan, onlarca yazısı editörler tarafından geri çevrilse de yazmayı sürdüren, bu konuda kendisine yol gösterecek kimseyi de tanımayan, eli nasırlı genç denizci. *Martin Eden*'i okuyan kimi eleştirmenler, derme çatma bir okul öğrenimine sahip bir denizcinin üç yıl içinde başarılı bir yazar haline gelmesini inandırıcı bulmadıklarını söylemişlerdir. Jack London, ikisi lise ve üniversitede, biri yazı yazmakla, ama tümü de dur durak bilmeyen yoğun çalışmayla geçen üç yılın sonunda amacına ulaştığını söyleyerek yanıtlar onları...



Önce dergilerin kapıları açılır Jack London'a; ardından Klondike öykülerinin derlendiği *Kurt Dölü* basılır. İlk kitabının çıktığı yıl, 7 Nisan 1900'de ilk evliliğini yapar. Eşi Bess Maddern ile, dostlukları romantik bir boyut kazanmazdan önce, neredeyse beş yıldır tanışıp görüşüyorlardır. Bess, Jack London'ın üniversite giriş sınavına hazırlanmasına yardım etmiştir. Evlilik kararı almaları, her ikisini de tanıyanlar için sürpriz olur ve "mantık evliliği" yaptıkları şeklinde yorumlanır. Çiftin bir yıl arayla iki kız çocukları dünyaya gelecek, ancak beraberlikleri uzun sürmeyecektir.

Jack London 1902 yılında, şehrin işçi semtlerinden East End'de birkaç ay yaşamak üzere Londra'ya gider. Burada birinci elden tanışıklık ettiği büyük sefaleti *Uçurum Halkı*'nda kitaplaştırır. O güne kadar yazdıkları belli bir ilgi görmüş olsa da, Buck adlı köpeğin ana karakter olduğu romanı *Vahşetin Çağrısı* (1903) yazarı zirveye taşır. Bu küçük başyapıt, benzer bir temaya sahip olan, 1906 tarihli *Beyaz Diş*'le birlikte, her kuşaktan okurun sevgisini kazanmıştır.

London San Francisco merkezli bir gazetenin önerisiyle, 1904'te patlak veren Rus-Japon Savaşı'nı izlemek için Japonya'ya hareket eder. İki emperyal devlet, Mançurya topraklarında (Çin'in kuzey doğusundaki bölge) ve Kore Denizinde paylaşım mücadelesi için-

dedir. Jack London, cepheye sızmaya çalışırken iki kez tutuklanıp Amerikalı diplomatların araya girmesiyle serbest kalır. Sonunda Japon ordusu ile sınıra seyahat etmesine izin verilir.

Yazar sıkıntılı geçen boşanma sürecini takiben Charmian Kittredge ile ikinci evliliğini yapar. Charmian ile Jack'in tanışmasına, genç kadını büyüten teyzesi –aynı zamanda yazarın ilk öykülerinden birini basan *Overland Monthly* dergisinin editörü– Netta Earnes vesile olmuştur. Netta ve eşi, sosyalist yazar ve sanatçılardan oluşan, Jack London'ın da dahil olduğu ortak bir sosyal çevreyi paylaşırlar.

London aktif devrimci siyasetle çok genç yaşta ilgilenmeye başlamıştır. Yirmi yaşındayken Sosyalist Emek Partisi'ne (SLP) katılır. 1901 ve 1905 seçimlerinde Oakland belediye başkanlığına aday olur ancak kayda değer bir sonuç elde edemez. Sosyalizm fikrini gençler arasında yaygınlaştırmak üzere ülkenin çeşitli merkezlerindeki üniversitelerde konferanslar verir; davet edildiği kulüplerde, örgütlerde konuşmalar yapar. Bu amaca hizmet edecek denemelerden oluşan iki kitap yayımlar: *The War of the Classes* (Sınıflar Savaşı, 1905), *Revolution and other Essays* (Devrim ve Diğer Makaleler, 1910). Jack London'ın sosyalizmi, yaşam deneyiminden süzülerek gelmiştir. Roman ve öykülerinde öne çıkan gelir eşitsizliği ve yoksulluk, sömürü ve sınıf çatışması, insanın adalet arayışı, kapitalizmin yıkıcı etkileri gibi temalar dünya görüşüne paraleldir.

Açık havada zaman geçirmeyi, ata binmeyi çok seven Jack London, Charmian ile evlendiği yıl (1905), California'da bir çiftlik arazisi satın alır. Yazarlıktan elde ettiği gelirin önemli bir kısmını topraklarını genişletmek için harcar. Burayı “*sürdürülebilir tarım*” yapılan bir yer haline getirmeyi aklına koymuştur. Tarım kitapları okuyarak kendi kendini eğitir. California'nın ilk beton silosuna sahip olmakla, kendi tasarımı olan domuz ağılıyla övünmektedir. Ancak kötü şans mıdır yoksa işletme beceriksizliği midir bilinmez, bir kısmını borç alarak yaptığı onca yatırıma rağmen, çiftlik sonunda iktisaden başarısız olur.

Kimilerine göre başarısızlığın nedeni, Jack London'ın aynı anda birçok şeyle birden ilgilenmesi ve çiftliğin denetimini ihmal etmiş

olmasıdır. Bu arada hem yeni kitaplarını yayımlamakta hem de sahip olduğu yelkenliyle yolculuklara çıkmaktadır. Sportif Charmian bu uzun deniz yolculuklarında mükemmel bir yol arkadaşıdır. Birlikte Hawaii adalarına yelken açarlar; Jack London Honolulu'dan, sömürgecilerin, misyonerlerin, tüccarların yöreyi nasıl talan ettiğini anlatan kısa öykülerle geri döner. Charmain ise, Hawaii izlenimleri ile seyahat günlüklerini içeren iki kitap kaleme alır. Çiftin 1910'da dünyaya gelen tek çocuğu, sadece birkaç gün hayatta kalmıştır.

Jack London'ın bu döneme ait en önemli romanları arasında *Demir Ökçe* (1908), *Martin Eden* (1909), *Yanan Gün* (1910) ve *Ay Vadisi* (1913) sayılabilir. Yakında yükselecek olan faşizm dalgasına ilişkin kâhince öngörüler içeren *Demir Ökçe*, distopik roman türünün öncüsü olmuştur. Yazarın alkol alışkanlığını büyük bir içtenlikle dile getirdiği *John Barleycorn*, ölümünden üç yıl önce yayımlanır. Bu kitapta şunu itiraf etmektedir Jack London:

Ben yaşlandıkça, başarıım büyüdükçe, daha çok para kazandıkça, dünyaya sesimi duyurma olanaklarım arttıkça, alkolün yaşantımda tuttuğu yer aynı oranda büyüdü. Uğrunda savaştığım başarı ya da para gibi şeylerin savaşmaya değmez olduğu ortaya çıktı. Geriye kala kala, beni bir kelepçe gibi yaşama bağlayan HALK kaldı.

Böbrek yetmezliği çeken ve acısını dindirmek için bir süredir morfin kullanan Jack London, 22 Kasım 1916 sabahı odasında baygın halde bulunur; aynı akşam hayatını kaybeder. Ölüm nedenine ilişkin ihtilaflı görüşler öne sürülmüştür. Çeşitli kaynaklarda morfin zehirlenmesi veya intihar ihtimali üzerinde durulmuş olsa da doktorunun düzenlemiş olduğu ölüm raporu, böbrek yetmezliğine işaret etmektedir. Bedeni vasiyetine uyularak yakıldıktan sonra külleri, çiftliğinin bulunduğu –daha sonra Jack London Eyalet Tarih Parkı olarak kamulaştırılan– araziye gömülmüştür. Jack London, sağlığında takdir edilip sonradan unutulmuş yazarlardan olmamıştır. Kırk yıl süren kısacık hayatına sığdırdığı elliye aşkın kitap, zamanın acımasız akışına taptaze bir ruhla direnmeyi sürdürmektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM



İLKELLİĞE GEÇİŞ



Güçlü bir eskiye özlem duygusundan
Kopup gelen düşüyle o özgür göçebe gürhununun,
Silkinerek uyanıyor bulanık kış uykusundan
Yabanıl başkaldırısı tutsak edilmiş ruhunun.

BUCK gazete okumazdı, okusaydı yalnız kendisinin de-
ğil, Puget Boğazı ile San Diego arasındaki yalı boyunun
kasları güçlü, bol tüylü tüm köpeklerinin de başına ne çoraplar
örülmekte olduğunu bilecekti. Çünkü kuzey kutup karanlığın-
da birtakım adamlar el yordamıyla sarı bir maden bulmuşlardı,
çünkü bu buluşla tüm vapur şirketleri, tüm taşımacılık şirket-
leri harekete geçtiğinden, binlerce adam akın akın Kuzey top-
raklarına gitmekteydi. Bu adamların köpeğe, ama, yük taşımaya
elverişli güçlü kasları olan ve soğukta korunmalarını sağlayacak
kalın postları olan çok sayıda iri kıyım köpeğe gereksinmeleri
vardı.

Buck, güneşli Santa Clara vadisinde büyük bir evde yaşıyor-
du. Yargıç Miller'ın yeri diye bilinirdi burası. Yoldan içeride,
gözden uzak kalan evin dört tarafını çevreleyen geniş ve gölgelik
veranda, ağaçların arasından kesik kesik görülebiliyordu. Dalla-
rı birbirine kavuşan uzun kavak ağaçlarının altından geçerek,
geniş bir alanı kaplayan çim tarhlarının arasından döne kıvrıla
giden çakıl döşeli araba yollarıyla varılıyordu eve. Evin arkasın-
da kalan her şey, önündekilerden çok daha büyük boyutlarday-

dı. Bir düzine seyisle genç uşağın eline bakan koca koca tavlalar, asmalarla kaplı hizmetkâr barınakları, son derece düzenli bir sürü müştemilat, upuzun asma çardakları, yemyeşil otlaklar, meyvelikler, çilek bahçeleri vardı. Ayrıca, artezyen kuyusundan suyu basan bir pompahane ile Yargıç Miller'ın çocuklarının sabahları bir dalıp çıktıkları, çok sıcak geçen öğleden sonraları ise serinlemek için içinden hiç çıkmadıkları, çimentodan yapılmış bir de havuz bulunuyordu.

İşte bu koskoca mülk Buck'tan soruluyordu. Burada doğmuş, burada büyümüş, dört yaşına gelmişti. Gerçi başka köpekler de vardı. Bu kadar büyük bir mülkte başka köpeklerin olmaması düşünülemezdi zaten, ama onların önemi yoktu. Onlar gelip geçiciydi; ya kalabalık köpek kulübeleri içinde hep bir arada, ya da evden dışarı burnunu çıkarmayan, ayaklarını toprağa basamayan Japon süs köpeği Toots ile tüysüz Meksika köpeği Ysabel gibi, bu garip yaratıklar gibi evin kuytularında göze çarpmadan yaşarlardı. Bunlardan başka, süpürgeler ve tahta bezi sopalarıyla silahlanmış bir alay hizmetçinin koruması altında pencereden kendilerini seyreden Toots'la Ysabel'e gözdağı verircesine havlayan, en az yirmi tane de tazı vardı.

Oysa Buck ne köpek kulübesinde yaşayan köpeklerdendi, ne de süs köpeğiydi. Krallığın tümü onundu. O, yargıcın oğullarıyla birlikte havuza dalar, onlarla ava çıkardı; yargıcın kızları Mollie ile Alice'e sabah gezintilerinde, ya da uzun akşam gezintilerinde eşlik ederdi; kış gecelerinde, okuma odasının güldür güldür yanan şöminesi önünde, yargıcın ayakları dibinde yatar-
dı; yargıcın torunlarını sırtında dolaştırır, onlarla çimenlerin üstünde yuvarlanır, onlar ahırların bulunduğu avludaki çeşmeye, hatta daha ötelere, atların gezdirildiği kapalı çayırlara, çilek bahçelerinin bulunduğu yere yöneldikleri zaman, bu gözükara serüvenlerinde başlarına bir şey gelmesin diye göz kulak olurdu torunlara. O, tazıların arasında buyururcasına dolaşır, Toots'la

Ysabel'i ise umursamazdı bile, çünkü kraldı o; Yargıç Miller'in malikânesindeki insanlar da içinde olmak üzere, tüm ayaklı ya da kanatlı yaratıkların kralıydı.

Buck'ın babası, yargıcın bir zamanlar yanından hiç ayırmadığı, ona can yoldaşlığı eden Saint Bernard cinsi Elmo adında dev gibi bir köpekti; Buck da babasını pek aratmıyordu doğrusu. Gerçi babası kadar iri cüsseli değildi –topu topu yetmiş kilocuk çekiyordu– ne de olsa Shep adındaki İskoç çobanı bir anadan geliyordu çünkü. Ama rahat yaşamının ve herkesten saygı görmesinin ona verdiği ağırbaşlılık da eklenince, bu yetmiş kiloluk cüssesi ona tam krallara yaraşır heybetli bir görünüş kazandırmaya yetiyordu. Enikliğinden beri dört yıl boyunca hep karnı tok, sırtı pek, tam bir aristokrat gibi yaşamıştı; inceliği de elden bırakmayan gururlu, hatta herkesten uzak yaşadıkları için bazen taşralı beyefendilerde rastlanan hafif tertip kendini beğenmiş bir havası vardı. Ama yine de, şımartılmış bir ev köpeği haline gelmekten kurtarmıştı kendini. Avlanma ve avlanma türünden açık hava eğlenceleri sayesinde fazla yağ bağlamamış, kasları sertleşmişti; soğuk suyla yıkanan ırklar gibi suyu sevdiği için de dinçliğini, sağlığını korumuştü.

Klondike'ta bulunan altın yüzünden insanların dünyanın dört bucağından kalkıp donmuş Kuzeye akın ettikleri 1897 güzünde, Buck adındaki köpeğin işte böyleydi ahvali. Ne var ki, Buck gazete mazete bilmediği gibi, bahçıvan yardımcılarında Manuel'in, dostluğuna güvenilemeyecek biri olduğundan da haberi yoktu. Bir türlü yakasını kurtaramadığı bir günahı vardı bu Manuel'in. Çin lotaryasına düşküdü adam. Ayrıca, kumar oynarken, yine yakasını kurtaramadığı bir de zayıf yanı vardı – sisteme inanırdı; işte onun kaçınılmaz batışını da bu inancı hazırlıyordu. Çünkü belli bir sisteme göre oynayabilmek para ister, oysa, adamın bakacak bir karısı, bir de çocuğu varsa, bahçıvan yardımcılığı ücretinden para artırılamaz.

Manuel'in ihanetini gerçekleştirdiği o unutulmaz gece yarışı, Kuru Üzüm Üreticileri Derneği'nde toplantıdaydı, oğulları da bir atletizm kulübü kurma işine kaptırmışlardı kendilerini. Manuel'le Buck'ın meyvelikten çıkıp gittiklerini kimse görmediği gibi, Buck da gezintiye çıktıklarını sanıyordu. Trenlerin ancak işaret verildiği zaman durduğu küçük bir istasyon olan College Park'a geldiklerini de, orada yalnız başına bekleyen bir adamdan başka gören olmadı. Bu adamla Manuel bir şeyler konuşular, el değiştiren paraların şikirtisi duyuldu.

Yabancı boğuk bir sesle, "Malı teslim ederken sıkıca bağla da öyle teslim et bari," dedi, bunun üzerine Manuel de kalın bir ipi Buck'ın tasmaşının altından geçirerek boynuna iki kat doladı.

"Bunu бүktün mü, istediğin kadar soluğunu kesersin onun," dedi Manuel, adam da anladığını belli eden bir homurtu koy-verdi.

Buck hiç sesini çıkarmamış, uslu uslu kabul etmişti ipi. Kuşku yok ki, boynuna ip geçirilmesi onun hiç beklemediği bir davranıştı. Ama o tanıdığı insanlara güvenmeyi öğrendiği gibi, kendisinden kat kat akıllı insanların her yaptıklarında bir hikmet vardır diye de düşünürdü. Ancak ipin iki ucu yabancının eline tutuşturulunca, gözdağı verir gibi homurdandı. Buck sadece, hoşnutsuzluğunu belirten bir imada bulunmuştu, gururu yüzünden de imasının emir yerine geçeceğine inanıyordu. Gelgelelim boynundaki ip sıkılıp da soluğu kesiliverince afalladı. Hemen öfkelenerek adama saldırdı, ama adam onu daha yarı yolda gırtlığının altından sımsıkı yakalayarak, ustaca bir manevrayla sırtüstü yere vurdu. Bunun ardından ip amansızca sıkıldı ve dili bir karış sarkan Buck, soluk almak için deliler gibi boş yere çırpınırken kocaman göğsü de demirci körüğü gibi işlemeye başladı. Tüm yaşamı boyunca böylesine alçakça bir davranışla karşılaşmadığı gibi, hiç bu denli kızdığı da olmamıştı. Ama iki adam, işaret vererek durdurdukları trenin yük vagonu-

na, onu sıfırı tüketmiş, gözlerinin ferî kaçmış bir halde attıkları vakit Buck bunu fark etmedi bile.

Yarı uyuşuk bir halde kendine geldiğinde, ilkin dilinin acıdığını ve bir çeşit taşıtın içinde sarsıla sarsıla gitmekte olduğunu fark etti. Bir hemzemin geçitten geçerken boğuk boğuk düdüğünü öttüren lokomotif ona nerede olduğunu anlattı. Yargıyla birlikte sık sık tren yolculuğu yaptığından yük vagonunda gitmenin verdiği duyguyu çok iyi bilirdi. Gözlerini açınca, bu gözlerde kaçırılmış bir kralın dizginlenemeyen öfkesi tutuştu. Yabancı adam hemen boğazına atıldı onun, ama Buck ondan daha hızlı davranmıştı. Dişleri adamın elinin üstünde kapandı ve bir kez daha soluksuz kalarak kendinden geçinceye kadar da bırakmadı.

Yabancı adam, gürültüye gelen bagaj memurundan yaralı elini gizlemeye çalışarak, “Ya, sarası var da işte,” dedi. “Bizim patronun isteği üzerine San Francisco’ya götürüyorum hayvanı. Kafadan kontak bir köpek doktoru varmış da orada, ben iyi ederim diyormuş.”

San Francisco rıhtımında, bir barın arkasındaki ufacık sundurmanın altında aynı adam, o gece yaptığı yolculukla ilgili kendini acındırmaya çalışıyordu.

“Topu topu elli kâat aldığımız yahu!” diye homurdandı. “Böyle olacağını bilseydim, peşin para bin kâada yapmazdım valla!”

Eline kanlı bir mendil sarmıştı ve paçalarından biri dizden aşağı boydan boya yırtılmıştı.

Bar sahibi, “Öbür herif ne aldı?” diye sordu.

“Yüz. Bir kuruş ekşiğine vermedi herifçiğöllu Allah seni inandırсын.”

“Yani yüz elli ediyor hepsi,” diye hesapladı barın sahibi, “eh bu köpek de bu kadar etmezse bana da enayi desinler.”

Köpek hırsız kanlı sargıyı çözerek yırtılan eline baktı. “İnşallah kuduz muduz olmam.”

“Yok canım, kudurmazsın,” diye güldü bar sahibi, “çünkü aşılarak gebereceksin sen. Hadi, bana biraz yardım et sonra da çek arabanı,” diye ekledi.

Boğazı yanan, dili dayanılamayacak kadar acıyan Buck o şaşkın haliyle, kendisine eziyet edenlere karşı koymaya kalkıştı. Ama onu birkaç sefer yere vurup soluğunu adamakıllı kestikten sonra, boynundaki pirinçten yapılmış kalın tasmayı eğeleye eğeleye çıkarmayı başardılar. Boynundaki ipi de çözerek ufak bir tahta kafese tıktılar onu.

Müthiş öfkesi ve yaralanmış gururuyla baş başa bırakılan Buck, yorucu gecenin geri kalan bölümünü bu kafeste yatarak geçirdi. Bütün bu olup bitenleri bir türlü anlayamıyordu. Bu yabancı adamların ondan istedikleri neydi? Neden onu bu dapdaracık kafese tıkmışlardı? Nedenini bilmediği halde başına bir felaketin geleceğini sezinliyor, bunun verdiği sıkıntıyla içi daralıyordu. O gece, sundurmanın altındaki kapının her açılıp kapanışıyla, yargıcı ya da hiç değilse oğlanları göreceğini umarak kaç kez yattığı yerden ayağa fırladı. Ama her seferinde de, bir mumun ölgün ışığında, ona göz atmak için şişman başını içeriye uzatan bar sahibini gördü. Yine her seferinde, Buck’ın boğazına kadar titreyerek gelen sevinç havlaması, yırtıcı bir homurtuya dönüştü.

Bar sahibi ona hiç ilişmedi, sabah da dört adam içeri girip kafesi yerden kaldırdılar. Üstleri başları dökülen, hain suratlı adamlar olduğu için, Buck onların da eziyet etmeye geldiklerini sanarak, kafesin parmaklıkları arkasından öfkeyle sağa sola saldırmaya başladı. Bunun üzerine adamlar gülüşerek değneklerle onu dürtüklemeye başladılar; kafese her değnek sokulduğunda hemen saldırarak değneği dişleyen Buck, sonunda zaten adamların istediğinin bu olduğunun anladı. Bir karış suratla yere uzandı ve kafesi kaldırıp vagona yüklemelerine hiç sesini çıkarmadı. O andan sonra da Buck kafesinin içinde, aktarmalı

uzun bir yolculuğa başladı: Buck önce hız katarının memurlarına teslim edildi; sonra el arabasına konulup bir furgona aktarıldı; daha sonra bir sürü sandık ve denkle birlikte bir kamyonla yüklendiler, kamyon onu bir araba vapuruna götürdü; yine kamyonun içinde, araba vapuru yolculuğundan sonra büyük bir demiryolu deposuna getirildi, en sonunda da buradan alınıp tekrar bir hız katarının furgonuna yüklendi.

Bu furgon acı acı düdükle çalan lokomotifin arkasına takılarak iki gün iki gece durmadan yol aldı, bu süre içinde de Buck ne yedi, ne içti. İlk ona sokulmak isteyen katar memurlarına öfkeyle homurdandığından, memurlar da onu alaya alarak acısını çıkardılar. Onun suratına karşı sokak köpekleri gibi havladılar, kedi gibi miyavladılar, kollarını çırparak horozlar gibi öttüler. Bu yapılanların budalalıktan başka bir şey olmadığını biliyordu Buck, ama kendisine budalaca davranılması onuruna daha da dokunduğundan, öfkelendikçe öfkeleniyordu. Açlığa pek aldırmamakla birlikte, içini yakan susuzluk öfkesini daha beter körüklüyordu. Sinirleri iyice gerilerek son derece duyarlı hale gelen Buck, gördüğü bu kötü davranışlarla adamakıllı zıvanadan çıkıyor, susuzluktan kuruyan ve şişen boğazıyla dilinin acısı da bunların üstüne tuz biber ekiyordu.

Sevindiği bir tek şey varsa, o da boynundaki ipin çıkarılmış olmasıydı. Boynunda ip varken üstünlük onların elindeydi ve haksızlıktı bu tabii, ama şimdi ip yoktu ya, gösterirdi onlara gününü. Bir daha zor geçirirlerdi boynuna ip. Bu konuda kesin kararlıydı. Bu çileli iki gün iki gece boyunca ağzına bir lokma yiyecek, bir yudum su girmeyen Buck'ın yüreğinde öyle bir öfke birikmişti ki, hani, ilk karşısına çıkacak olanın başına gelecek vardı. Buck'ın gözleri kan çanağına dönmüş, başkalaşım geçirerek ifrit kesilmişti. Öyle değişmişti ki, yargıç bile görse tanıyamazdı onu; tren memurları da onu Seattle'da indirince rahat bir soluk aldılar.

Ellerini sürmeye çekinen dört adam kafesi korka korka yük arabasından alıp bir evin arkasındaki yüksek duvarlarla çevrili ufak bir avluya taşdılar. Yakası adamakıllı bollaşmış kırmızı bir kazak giyen yapılı bir adam, avludan çıkıp arabacının uzattığı defteri imzaladı. Yeni eziyetçi başı bu olmalı diye düşünen Buck, kafesin parmaklıklarına hırsla saldırdı. Adam, dudaklarında zalimce bir gülümsemeyle gitti, küçük bir balta ile sağlam bir sopa alıp geldi.

“Onu hemen şimdi mi çıkaracaksın yoksa?” diye sordu arabacı.

“Tabii ya” diye yanıtlayan adam baltayı kafesin parmaklıkları arasına sokarak bir kez kanırttı.

Kafesi taşıyan dört adam bir anda çil yavrusu gibi dağılarak duvarın üstüne tırmanıp kendilerini güvenceye aldıktan sonra, gösteriyi izlemeye hazırlandılar.

Buck kırılan tahtalara saldırıyor, tahta parçalarını dişliyor, silkeliyor, hırsını onlardan alıyordu. Balta dışarıdan nereye inerse, Buck içeriden hemen o yana atılıyor ve kırmızı kazaklı adam onu dışarı çıkarmak için ne derece serinkanlı davranıyorsa, Buck da dışarı çıkmak için o derece hırslı bir kudurganlık içinde hırlayarak, homurdanarak çırpınıyordu.

Adam, Buck’ın gövdesinin geçebileceği kadar bir yer açınca, “Hadi bakalım, kızıl gözlü ifrit,” dedi. Aynı anda da baltayı yere bırakıp sopayı sol elinden sağ eline geçirdi.

Kan çanağına dönmüş gözleri deli deli bakan, ağzı köpürmüş, yelesi kabarmış, sıçramaya hazırlanarak ağırlığını arka ayakları üzerine veren Buck, bu haliyle gerçekten de kızıl gözlü bir ifritti. İki gün iki gece kapalı kalmanın hırsıyla da bilenen Buck, tepeden tırnağa öfke kesilen yetmiş kiloluk gövdesiyle dosdoğru adamın üstüne atladı. Daha havadayken ve dişleri adama tam yaklaşmışken öyle bir darbe yedi ki, gövdesi acıdan iki büklüm olurken, çeneleri de şırak diye kilitlendi. Havada burularak, azıcık yanlamasına sırtüstü yere çarptı. Yaşamı bo-

yunca sopa yememiş olan Buck ne olduğunu anlayamadı. Toparlanıp ayağa kalktı ve daha çok çığılığı andıran bir havlamayla yeniden havaya zıpladı. Bir darbe daha yiyerek tekrar yeri öptü. Bu işi sopanın yaptığıını bu sefer anladı, ama bir kez gözü dönmüştü, sakınmayı filan aklına bile getirmedi. Üst üste belki on kez saldırdı, ama her seferinde yediği sopayla saldırısını tamamlayamadan yeri öptü.

Çok sert bir darbe daha yedikten sonra zar zor doğrulduğunda, artık saldıracak hali kalmamış, iyice sersemlemişti. Sarsak adımlarla seke seke yürümeye çalışırken, o güzelim postuna bu laşan köpük köpük kanlı salyalar süzülüyor, ağzından burnundan kulaklarından kan geliyordu. O sırada adam ona yaklaştı ve burnunu nişanlayarak korkunç bir darbe daha indirdi. O ana kadar duyduğu acılar bunun yanında hiç kalırdı. Buck âdeta arslan gibi, yırtıcı bir kükremeye adamın üstüne atıldı. Ne var ki adam büyük bir serinkanlılıkla, diğer ucunu sol eline aldığı sopayı enlemesine tutup aşağıdan yukarıya doğru savurarak tam çenesinin altına bir tane patlattı. Havada bir buçuk takla atan Buck, kafasının ve göğsünün üstüne düştü.

Son bir kez saldırdı. Adam en kurnazca vuruşunu özellikle sona saklamıştı; bu darbeyi de yiyince Buck boş bir çuval gibi baygın yere serildi.

Duvarın üstündeki adamlardan biri beğendiğini belli edersesine, “Köpek eğitirken işi bu kadar sıkı tutanını da hiç görmemişim yahu!” diye seslendi.

Duvardan inip arabasına binen arabacı, “Druther her gün bir tane Kızılderili atı eğitir, pazar günleri de iki tane,” diye onu yanıtladıktan sonra atlarını dehledi.

Buck kendine geldi, ama henüz dermanı yoktu. Yığılıp kaldığı yerden kırmızı kazaklı adamı gözlüyordu.

Bar sahibinin, malın kafes içinde yola çıkarıldığını bildiren mektubundaki bir yeri, “Buck diye çağrılınca anlarmış” diye kendi kendine mırıldanarak tekrarladı adam.

“Pekâlâ, Buck oğlum,” diye tatlı bir sesle konuşmasını sürdürdü, “seninle aramızda ufak bir anlaşmazlık geçti, ama iyisi mi bırakalım da bu iş bu kadarla kalsın. Sen kendi yerini bil, yeter, ben kendi yerimi biliyorum zaten. Sen uslu çocuk olursan, ben de sana iyi davranırım, işler tıkırında gider. Yaramazlık edersen döve döve canını çıkarırım senin. Anlaşıldı mı?”

Adam konuşurken bir yandan da az önce acımasızca dövdüğü başı hiç korkmadan tapışlıyor ve elinin her dokunuşuyla birlikte Buck'ın tüyleri elinde olmaksızın dikiliyordu, ama yine de bu tapışlamalara karşı koymaya kalkışmadan katlandı hayvan. Adam ona su getirince kana kana içti, daha sonra da ona koca bir çiğ et ziyafeti çeken adamın teker teker eliyle ağzına verdiği iri et parçalarını yalamadan yuttu.

Onu dövmüşlerdi (bunu biliyordu); ama yıldırımamışlardı. Elinde sopa tutan bir adamın karşısında elinden bir şey gele-meyeceğini bir seferde anlamıştı o. Dersini iyi belleyen Buck, ömrünün sonuna kadar bir daha unutmadı bu dersi. Sopa onun için aydınlatıcı olmuş, kendisinin bile bilmediği niteliklerini ortaya çıkarmıştı. İlkel yasanın egemenliğiyle onu o sopa tanıştırmış, Buck da bu tanışma sürecini hiç uzatmamıştı. Yaşamın sert ve acımasız yanıyla yüz yüze gelen Buck, bunun karşısında yılgınlığa kapılmadığı gibi, yaradılışından gelen ve o güne dek gizli kalan kurnazlıklarının tümüne başvurmaktan da geri kalmıyordu bu karşılaşmada. Günler geçiyor, kafeslerin içinde ya da ipe bağlı başka köpekler geliyordu; bunların bazıları uslu uslu geliyordu, bazıları da tıpkı kendisi gibi ortalığı birbirine katıyordu. Buck da hepsinin, birer birer, kırmızı kazaklı adamın egemenliği altına geçişini izliyordu. O gaddarca gösterileri izlerken de her seferinde, bellediği ders kafasına biraz daha yerleşiyordu: sopalı adama yaltaklanmak şart değilse de, boyun eğilmesi gerekiyordu, çünkü o yasa koyucuydu, onların efendisiydi. Yaltaklanmaya gelince, Buck asla bu suçu işlemedi; oysa adama

yaltaklanan, kuyruk sallayan, elini yalayan pek çok köpek görmüştü. Yalnız içlerinden bir tanesi yaltaklanmaya yanaşmadığı gibi boyun da eğmedi ve ille de kendi üstünlüğünü kanıtlamak isterken dayak yiye canından oldu.

Arada bir yabancı birtakım adamlar geliyor, kırmızı kazaklı adamlar kimi heyecanla çekişe çekişe, kimi tatlı dille kandırıcasına konuşuyorlardı. Bu sırada paralar el değiştiriyor ve adamlar bir ya da birkaç köpeği alıp götürüyorlardı. Buck bunların nereye gittiğini hep merak ederdi, çünkü gidenler bir daha geri gelmiyordu; öte yandan Buck ileride aynı şeyin kendi başına da gelmesinden korkuyor, onu seçmediklerini görünce her seferinde seviniyordu.

Ne var ki günün birinde, gırtlaktan gelen sesiyle, ayrıca Buck'ın o güne dek hiç duymadığı, dolayısıyla da anlayamadığı kaba saba birtakım ünlemlerle, çok kötü, âdeta tükürür gibi konuşan ufak tefek bir adamın ortaya çıkışıyla, Buck'ın da sırası gelmiş oldu.

Buck'ı gören adam gözleri parlayarak, "Kutsal Meryem!" diye bağırdı. "Demek ki o kabadayı köpek bu ha! Kaç para?"

Kırmızı kazaklı adam "Üç yüz!" diye atıldı hemen. "Bu paraya bedava sayılır. Hem, parayı da hükümet ödeyeceğine göre, bir itirazın olamaz; öyle değil mi Perrault?"

Perrault sırttı. Talebin beklenmedik artışıyla fiyatların tavan yaptığı göz önüne alınırsa, bu kadar mükemmel bir hayvan için istenen bu para hiç de çok sayılmazdı. Bu alışverişten Kanada hükümeti kazançlı çıkacağı gibi, hükümetin kızaklı posta servisi de hızından bir şey kaybedecek değildi. Perrault köpekten iyi anlardı, Buck'ın da binde bir rastlanan köpeklerden biri olduğunu bir bakışta anlayıverdi. İçinden, 'On binde bir,' diye geçirdi.

Buck iki adam arasında paranın el değiştirdiğini gördü. Bu ufak tefek adamın, Eskimo cinsi uysal bir köpek olan Kıvrıcık'la

birlikte kendisini de götürmesine hiç şaşırmadı. Kırmızı kazaklı adamı son görüşü oldu bu. Narwhal'ın güvertesinden Kıvırcık'la birlikte gittikçe geride kalan Seattle'a bakarlarken, bu, sıcak Güney ülkesini de son görüşü oluyordu Buck'ın. Perrault, Kıvırcık'la Buck'ı geminin ambarına indirerek orada François adında kara suratlı dev gibi birine teslim etti. Fransız asıllı Kanadalılardan olan Perrault da esmer bir adamdı gerçi, ama Kanadalı Fransız melezi olan François ondan iki kat esmerdi. Bunlar Buck için (ileride daha pek çoğunu göreceği) yepyeni türden adamlardı; bunlara karşı içinde en ufak bir sevgi uyanmasa da zamanla bu adamlara içtenlikle saygı duymaya başladı. Perrault ile François'nın sağlam karakterli, haklıyı haksızı ayırmakta duygularıyla değil de serinkanlılıkla karar veren, aynı zamanda da köpeklerden çok iyi anladıkları için köpeklerin asla kandıramayacağı akıllı adamlar olduklarını çarçabuk öğrendi.

Narwhal'ın ambarında Buck'la Kıvırcık'tan başka iki köpek daha vardı. Bu yoldaşlardan biri iri kıyım, kar beyazı bir köpekti. Balina gemisi kaptanlarından biri onu Spitzbergen'den getirmiş, daha sonra kendisi bir coğrafi araştırma heyetiyle birlikte Barrents'e çekip gitmişti. Dost gibi görünen, ama aklından hileler geçirirken, diğer yandan yüze gülen ikiyüzlü bir köpekti bu; örneğin, daha ilk yemeğini yiyen Buck'ın mancasını da bu yoldan aşırıyordu. Buck onun cezasını vermek için atıldığı sırada François'nın kırbacı havada şaklayarak suçlunun sırtına inmiş, Buck'a da kemiğini alıp bir köşeye çekilmekten başka yapacak iş kalmamıştı. Buck, François'nın davranışını adilce bulmuştu, o andan sonra da Buck'ın gözünde melezin değeri artmaya başlamıştı.

Öteki köpek ise hiçbirine sokulmadığı gibi, hiç kimsenin de ona sokulmasına izin vermiyordu; bu köpek ayrıca, yeni gelenlerin mancalarını aşırıya da kalkmamıştı. İçine kapanık ve suratsızın teki olan bu köpek, tek isteğinin rahatsız edilmemek

olduğunu, ayrıca, rahatsız edilirse bela çıkacağını Kıvırcık'a pek açık bir biçimde göstermişti. Dave dedikleri bu köpek yer, içer, uyur, arada sırada esner, ama hiçbir şeyle ilgilenmezdi; hatta, Narwhal Kraliçe Charlotte Boğazı'nı geçerken cezbeye tutulmuş gibi sallanıp sarsıldığı zaman bile oralı olmamıştı. Korkudan ödleri patlayan Buck'la Kıvırcık yerlerinde duramazken, onların bu halinden rahatsız olan Dave başını kaldırmış, meraksız bir bakışla onlara lütfen şöyle bir bakmış, esnemiş, sonra yine uykuya dalmıştı.

Gemi durup dinlenmeden suyu döven pervanenin ritmik titreşimiyle gece gündüz yol alırken, geçip giden günler hep birbirinin aynı olduğu halde, her geçen gün havanın biraz daha soğuduğunu fark ediyordu Buck. Sonunda, bir sabah vakti pervanenin sesi kesildi ve Narwhal'da telaşlı bir hava baş gösterdi. Diğer köpeklerle birlikte Buck da bu telaşlı havayı fark etmiş, yakında bir değişikliğin olacağını anlamıştı. François tasmalarını vurup onları güverteye çıkardı. Soğuk güverteye adımını attığı anda, Buck'ın ayakları hemen hemen çamur kıvamında, bembeyaz, yumuşacık bir şeye gömüldü. Bir homurtu koyvererek gerisin geri sıçradı. Havadan durmadan yağıyordu bu beyaz nesne. Sakına sakına koklayan Buck, diliyle bir parça alıp tattı. Dilini ateş gibi yakan nesne bir anda yok oluverdi. Buck afallamıştı. Bir daha denedi, sonuç yine aynı. Onun haline bakanlar kahkahaları koyverince, ilk kez karla tanışan Buck, nedenini bilmediği bir utanç duydu.

İKİNCİ BÖLÜM



SOPA VE DIŞ YASASI



DYEA kumsalında karaya ayak basan Buck'a o ilk günü bir karabasan gibi geldi. Her an şaşırtıcı yeni bir şeyle karşılaşılıyor, her an yeni bir sarsıntı geçiriyordu hayvan. Uygarlığın ortasından bir anda koparılıp alınmış, ilkelğin ta göbeğine fırlatılmıştı. Yapacak hiçbir işi olmadığı için güneşin altında aylak aylak dolaştığı tembel yaşamına hiç mi hiç benzemiyordu bu. Bir an için bile olsun ne huzur, ne durup dinlenme, ne de güvenlik vardı burada; her şey karmakarışık, her şey sürekli hareket halindeydi ve her an için yaşamsal tehlike söz konusuydu. Her an mutlaka tetikte olmak gerekiyordu; çünkü buranın köpekleri de, insanları da kent köpeklerine, kentli insanlara hiç benzemiyordu. Bunların tümü de sopa yasasından, dış yasasından başkasını bilmeyen yabancılar.

Ömrü boyunca köpeklerin, bu kurda benzer yaratıklar gibi dövüşenini hiç görmemiş olan Buck, daha ilk deneyiminde unutulmaz bir ders aldı. Bu dersin bedelini kendisi ödemedi gerçi, yoksa o dersten yararlanacak kadar yaşayamazdı zaten. Kurban giden Kıvırcık'tı. Bir tomruk deposunun yakınlarında kamp kurduklarında, Kıvırcık o her zamanki sokulganlığıyla ve dişiliğiyle, kendisinin ancak yarısına gelen, ama gelişmiş bir kurt iriliğindeki kızak köpeklerinden birine sırnaştı. Yabancı köpek ansızın şimşek gibi daldı ve dişleri sırak diye kapandı; sonra yine aynı hızla sıçrayarak geri çekildiğinde Kıvırcık'ın suratı gözünün altından çenesine kadar yırtılmıştı.